

Національний технічний університет «Дніпровська політехніка» — відповідність часу!

ЮРИДИЧНА КЛІНІКА «PRO BONO»

ІГСН НТУ «ДП»

безоплатна правова допомога

консультація надається студентами III-V курсів
денної форми навчання під безпосереднім керівництвом
викладачів – кураторів – практикуючих юристів

ПОРЯДОК ВИЗНАЧЕННЯ МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ ДИТИНИ ПРАВОВЕ ЗАКЛЮЧЕННЯ

Дата: 21 травня 2019р.

Згідно з п. 7 ст. 7 СК України дитина має бути забезпечена можливістю здійснення її прав, установлених Конституцією України, Конвенцією про права дитини, іншими міжнародними договорами України, згода про обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Відповідно до п. 8 ст. 7 СК України регулювання сімейних відносин має здійснюватись з максимально можливим урахуванням інтересів дитини.

Ч. 1 та 2 статті 3 Конвенції про права дитини передбачено, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питаннями соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини. Держави-учасниці зобов'язуються забезпечити дитині такий захист і піклування, які необхідні для її благополуччя, беручи до уваги права й обов'язки її батьків, опікунів чи інших осіб, які відповідають за неї за законом, і з цією метою вживають всіх відповідних законодавчих і адміністративних заходів.

Ст. 8 Закону України «Про охорону дитинства» закріплює, що кожна дитина має право на рівень життя, достатній для її фізичного, інтелектуального, морального і соціального розвитку. Статтею 12 цього ж Закону встановлено, що виховання в сім'ї є першоосновою розвитку особистості дитини. На кожного з батьків покладається однакова відповідальність за виховання, навчання і розвиток дитини. Батьки або особи, які їх замінюють, мають право і зобов'язані виховувати дитину, піклуватися про її здоров'я фізичний, духовний і моральний розвиток, навчання, створювати належні умови для розвитку її природних здібностей, поважати гідність дитини, готувати її до самостійного життя та праці.

Відповідно до ч. 2, 4 ст. 150, ч. 1 та 2 ст. 155 СК України батьки зобов'язані поважати дитину, піклуватися про її здоров'я, фізичний, духовний та моральний розвиток. Батьківські права не можуть здійснюватися всупереч інтересам дитини, а мають ґрунтуватися на повазі до прав дитини та її людської гідності.

Зокрема, у статті 141 СК України зазначено, що мати, батько мають рівні права та обов'язки щодо дитини, незалежно від того, чи перебували вони у шлюбі між собою. Розірвання шлюбу між батьками, проживання їх окремо від дитини не впливає на обсяг їхніх прав і не звільняє від обов'язків щодо дитини.

Ст. 11 Закону України «Про охорону дитинства» наголошує на тому, що кожна дитина має право на проживання в сім'ї разом з батьками або в сім'ї одного з них та на піклування батьків. Батько і мати мають рівні права та обов'язки щодо своїх дітей. Предметом основної турботи та основним обов'язком батьків є забезпечення інтересів своєї дитини.

Нормою, викладеною у статті 51 Конституції України передбачено, що кожен із подружжя має рівні права і обов'язки у шлюбі та сім'ї.

Стаття 160 СК України встановлює, що місце проживання дитини, яка не досягла десяти років, визначається за згодою батьків.

Згідно статті 161 СК України якщо мати та батько, які проживають окремо, не дійшли згоди щодо того, з ким із них буде проживати малолітня дитина, спір між ними може вирішуватися органом опіки та піклування або судом. Під час вирішення спору щодо місця проживання дитини суд бере до уваги ставлення батьків до виконання своїх батьківських обов'язків, особисту прихильність дитини до кожного з них, вік дитини, стан її здоров'я та інші обставини, що мають істотне значення.

П. 24 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про застосування судами деяких норм Кодексу про шлюб та сім'ю України» від 12.06.1998 р. наголошує на тому, що під час вирішення спору щодо місця проживання малолітньої дитини беруться до уваги ставлення батьків до виконання своїх батьківських обов'язків, особиста прихильність дитини до кожного з них, вік дитини, стан її здоров'я та інші обставини, що мають істотне значення. Вирішуючи спори між батьками, які проживають окремо, про те, з ким із них і хто саме з дітей залишається, суд, виходячи з рівності прав та обов'язків батька й матері щодо своїх дітей, повинен ухвалити рішення, яке відповідало б інтересам неповнолітніх. При цьому суд урахує, хто з батьків виявляє більшу увагу до дітей і турботу про них, їхній вік і прихильність до кожного з батьків, особисті якості батьків, можливість створення належних умов для виховання, маючи на увазі, що перевага в матеріально-побутовому стані одного з батьків сама по собі не є вирішальною умовою для передачі йому дітей.

Студент – консультант (ПІБ, підпис): Овдiєнко Дар'я _____